

POSTANOWIENIE

Dnia 7 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk (przewodniczący)

SSN Marian Kocon

SSN Maria Szulc (sprawozdawca)

w sprawie ze skargi S. P.

o wznowienie postępowania zakończonego
prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w K.

z dnia 11 marca 2008r., wydanym

w sprawie z powództwa R. P.

przeciwko S. P.

o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 7 maja 2015 r.,
zażalenia skarżącego – S. P.

na postanowienie Sądu Okręgowego w K.

z dnia 11 grudnia 2014 r.,

1) oddała zażalenie;

2) zasądza od S. P. na rzecz R. P. kwotę 3 600 (trzy tysiące sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w K. odrzucił na podstawie art. 410 § 1 k.p.c. skargę o wznowienie postępowania wniesioną przez S. P. w dniu 12 sierpnia 2014 r. uznając, że wobec uprawomocnienia się zaskarżonego wyroku w dniu 14 października 2008 r., została złożona po upływie terminu określonego w art. 408 k.p.c. Wskazał, że obszerne uzasadnienie skargi odnosi się do podstawy określonej w art. 403 § 2 k.p.c., natomiast powołana podstawa z art. 401 pkt 2 k.p.c. nie została w żaden sposób umotywowana i wykazana, co nie pozwala na przyjęcie, że rzeczywiście istnieje.

W zażaleniu skarżący zarzucając naruszenie art. 408 i 401 pkt 2 k.p.c. wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W toku badania dopuszczalności skargi o wznowienie postępowania sąd jest zobowiązany ocenić jako pierwszą przesłankę istnienie ustawowej podstawy wznowienia i dopiero pozytywne przesądzenie w tym zakresie pozwala na rozważenie, czy został zachowany termin określony w art. 408 k.p.c. Skarżący kwestionuje rozstrzygnięcie jedynie co do ustalenia, że skarga została wniesiona po ustawowym terminie, natomiast nie podważa skutecznie stanowiska Sądu Okręgowego odnośnie do nie oparcia jej na ustawowej podstawie określonej w art. 401 pkt 2 k.p.c. Wbrew stanowisku zaprezentowanemu w zażaleniu, jednym zdaniem, wskazanie podstawy skargi o wznowienie postępowania wyłącznie poprzez powołanie przepisu bez wskazania jakichkolwiek okoliczności uzasadniających jej istnienie nie pozwala na przyjęcie, że skarżący wykazał, iż zachodzi ustawowa przesłanka wznowienia. Pozostałe wywody skarżącego odnoszą się do treści i uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego w sprawie z dnia 14 czerwca 2014 r., wydanego prawie 6 lat po uprawomocnieniu się zaskarżonego wyroku, powołanego na uzasadnienie zaistnienia przesłanki określonej w art. 403 § 2 k.p.c. Tymczasem późniejsze wykrycie prawomocnego wyroku odnoszącego się do tego samego stosunku prawnego oznacza, że strona dowiedziała się o wyroku, który zapadł w czasie toczącego się postępowania, którego dotyczy skarga o

wznowienie postępowania. Wskazane przez skarżącego okoliczności ani nie uzasadniają przyjęcia zaistnienia wskazanych ustawowych przesłanek wznowienia (art. 401 pkt 2 i 403 § 2 k.p.c.), ani nie mogą stanowić przyczyny wykluczenia zastosowania terminu pięcioletniego określonego w art. 408 k.p.c.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 398¹⁴ k.p.c., o kosztach rozstrzygając zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 i 398²¹ k.p.c. oraz § 6 pkt 7, § 13 ust. 2 pkt 2 w zw. z § 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 461).